

НИКИ ФРЕНЧ

В ЗДРАЧА НА
ВТОРНИК

Превод от английски
Антоанета Тошева

AMG
PUBLISHING

София • 2016

На Франсис и Джулия

1

Маги Бренан ту вървеше, ту подтичваше по „Детфорд Чърч Стрийт“. Тя говореше по телефона, като едновременно с това четеше документите от една папка и търсеше адреса в пътеводителя на Лондон. Беше вторият ден от седмицата, а тя вече изоставаше с два дни от графика си. Освен това той не включваше случаите на колежката ѝ, излязла в продължителен отпуск по болест, които ѝ бяха прехвърлили.

– Не – каза Маги в слушалката и погледна часовника си. – Ще се опитам да дойда на съвещанието, преди да сте приключили.

Тя сложи телефона в джоба си. Мислеше си за проверката, която току-що беше направила. Тригодишно дете с наранявания. Подозрителни синини, бе казал лекарят от „Спешна помощ“. Маги разговаря с майката, огледа внимателно детето и се разходи из апартамента, в който живееха. Беше мизерен, влажен и студен, но не и опасен. Майката каза, че няма интимен приятел, а Маги провери банята и не откри самобръсначка. Майката упорито твърдеше, че момченцето е паднало по стълбите. Това беше обичайното обяснение на хората, които малтретираха децата си, но пък, от друга страна, тригодишните наистина падаха по стълбите. Тя прекара там десет минути, но и десет часа да беше останала, нямаше да има особена разлика. Ако изведеше детето от семейството, с това най-вероятно щеше да осуети

подвеждането на майката под съдебна отговорност и щеше да си навлече дисциплинарно наказание. Ако не изведеше детето и после се установеше, че е починало, щеше да се проведе полицейско разследване, нея щяха да я уволнят и може би щяха да ѝ повдигнат съдебно обвинение. Ето защо Маги обяви случая за приключен. Нямаше непосредствена причина за тревога. Вероятно нищо особено нямаше да се случи в бъдеще.

Тя се взря по-отблизо в пътеводителя. Ръцете ѝ бяха замръзнали, защото си забрави ръкавиците, а краката ѝ се бяха намокрили в евтините ботуши. И преди беше ходила в този хостел, но така и не можеше да се сети къде точно се намира. „Хауърд Стрийт“ беше малка сляпа улица, забутана някъде край реката. Наложил се да си сложи очилата, след което прокара пръст по картата и накрая я откри. Да, точно така, уличката се намирала на няколко минути път пеша. Тя се отклони от булеварда и неочаквано се озова до един църковен двор.

Облегна се на оградата и се зачете в досието на жената, която трябваше да посети. Нямаше кой знае колко информация. Мишел Дейс. Родена през 1959-а. Документ за изписване от болницата с копие до социалните служби. Формуляр за настаняване в хостела, формуляр за оглед и оценка. Маги прелисти съдържанието на папката: никакъв близък роднина. Дори не ставаше ясно защо е била хоспитализирана, въпреки че самото название на болницата подсказваше, че там се лекуват пациенти с психични проблеми. Още сега можеше да предскаже резултатите от огледа и оценката: депресивна и неадекватна жена на средна възраст, която се нуждае от покрив и от някого, който

да я навестява, за да не се скита безцелно по улиците. Маги погледна часовника си. Днес нямаше да има време за обстойна преценка на обстоятелствата. Щеше да успее да направи първоначален оглед, за да се увери, че за Мишел няма пряка опасност и че се храни – стандартната процедура.

Тя затвори папката, отдалечи се от църквата и скоро се озова в жилищен комплекс. Някои от апартаментите бяха запечатани, с приковани към вратите и прозорците метални плоскости, но повечето бяха обитаеми. На един от вторите етажи от някаква врата излезе момче, което се разходи по балкона, пъхнало ръце в джобовете на дебелия си яке. Маги се огледа наоколо. Очевидно нямаше защо да се притеснява. Беше вторник сутрин и повечето от опасните индивиди все още спяха. Тя сви зад ъгъла и прочете адреса, който си беше записала в бележника. Апартамент 1, „Хауърд Стрийт“ № 3. Да, сега си спомни. Беше странна на вид къща, която като че ли беше построена от същите материали, както околните жилищни блокове и която се рушеше наравно с тях. Въпросният хостел не беше истински хостел, а къща, чийто собственик я отдаваше под наем на ниска цена. Хората биваха настанявани там, докато социалните служби решаха какво да правят с тях. В повечето случаи ги настаняваха другаде, а понякога ги забравяха. Имаше места, които Маги посещаваше само с придружител, но за този хостел не беше чувала нищо притеснително. Обитателите му представляваха опасност най-вече за самите себе си.

Тя погледна към къщата. На втория етаж се виждаше счупен прозорец, закрит с кафяв картон. Отпред

имаше малка, посипана с дребен чакъл градинка, а отляво покрай къщата минаваше тясна алея. До входната врата беше оставена пълна торба с боклук, която се бе прокъсала, но това бе само част от мръсотията, която цареше наоколо. Маги си записа нещо в бележника. Отстрани на входа имаше пет звънеца, които не бяха обозначени с надписи. Тя натисна най-долния веднъж, после още веднъж. Не можа да разбере работи ли. Тъкмо се чудеше дали да потропа с юмрук по вратата, или да погледне през прозореца, когато чу глас. Обърна се и точно зад себе си видя един мъж. Той беше слаб и изпит, с къдрава рижа коса, вързана на конска опашка, а по лицето му имаше пиърсинги. Тя се отдръпна встрани, когато видя кучето му – дребна порода, която официално беше забранена за отглеждане, въпреки че откакто слезе на гарата в Детфорд*, беше видяла три такива кучета.

– Спокойно, той е добър – каза човекът. – Нали така, Бъз?

– Тук ли живеете? – попита го Маги.

Мъжът я изгледа подозрително. Едната му буза потрепваше. Маги извади от джоба си ламинираната си служебна карта и му я показа.

– Аз съм от социалните служби – обясни му тя. – Идвам на посещение при Мишел Дойс.

– А, жената от първия етаж? – каза мъжът. – Напоследък не съм я виждал. – Той се пресегна и отключи вратата. – Ще влезете ли?

– Да, моля.

* Район в Югоизточен Лондон, в миналото известен със своите докове и кралска корабостроителница – *Бел. прев.*

Мъжът само сви рамене.

– Хайде, Бъз – подвикна той. Маги чу топуркането на кучето и двамата изчезнаха нагоре по стълбите.

Когато влезе във входа, я блъсна остра миризма на мухъл, мръсотия, пържена храна, кучешки изпражнения и на още нещо, което не можа да определи. От вонята очите ѝ се насълзиха. Тя затвори входната врата след себе си. Преди това явно е било входното антре на фамилна къща. Сега там бяха струпани палети, кутии с боя, няколко найлонови торби, стар велосипед без гуми. Точно срещу нея започваше стълбището. От лявата му страна имаше врата, от която по-рано се е влизало във всекидневната, но сега беше закована. Маги продължи по-нататък, където имаше друга врата. Почука силно и се ослуша. Отвътре се чу шум, после нищо. Отново почука няколко пъти и зачака. Чу се щракане и вратата се отвори. Маги показа служебната си карта.

– Мишел Дойс? – попита тя.

– Да – кимна жената.

На Маги ѝ беше трудно да определи защо изглеждаше странно. Беше чиста, косата ѝ – добре пригладена, ала прекалено старателно – като на малко момиче, което я е намокрило, после я е сресало и тя е залепнала за главата му. Скалпът на жената прозираше през тънките косми. Лицето ѝ бе гладко и розово, оброчено от прилепналите кичури. Яркочервеното ѝ червило излизаше от очерганията на устните ѝ. Беше облечена с размъкната избеляла рокля на цветя. Маги се представи и отново протегна ръка с картата си.

– Искан да проверя как сте, Мишел. Как се чувствате? Добре ли сте?

Жената кимна с глава.

– Може ли да вляза? – попита Маги. – Бих искала да се уверя, че всичко е наред.

Тя пристъпи навътре и извади бележника си. Първото ѝ впечатление беше, че Мишел поддържа жилището си чисто. Очевидно се хранеше добре. Беше контактна. Маги огледа малкото олющено преддверие. Разликата между него и входното антре на къщата беше впечатляваща. Обувките бяха старателно подредени, на закачалката висеше палто. В единия ъгъл имаше кофа и подочистачка.

– Откога живеете тук, Мишел?

Жената сбърчи чело.

– Тук ли? От няколко дни.

В документа за изписване от болницата беше посочена датата 5 януари, а днес беше първият ден на февруари. Но подобно нарушение на паметта не беше изненадващо. Докато стояха там, Маги чу шум, който не можа да определи. Може би беше от уличния трафик или от включена прахосмукачка на горния етаж, или от прелитащ самолет. Зависеше от разстоянието, от което идваше. Усещаше се и миризма, подобна на миризмата от развалена храна. Тя погледна нагоре: електричеството работеше. Трябваше да провери дали Мишел има хладилник. Но по вида ѝ можеше да се съди, че засега нещата бяха наред.

– Може ли да огледам наоколо, Мишел? – попита Маги. – Искам да видя дали всичко е както трябва.

– Искате да се запознаете с него ли?

Маги се озадачи. В документите не пишеше нищо такова.

– Имате си приятел? Бих се радвала да се запозная с него.

Мишел пристъпи напред и отвори вратата към помещението, което би трябвало да е една от задните стаи на къщата, далеч от улицата. Маги я последва и в същия миг нещо я блъсна в лицето. Отначало си помисли, че е облак прах. После реши, че мотрисата на подземната железница излиза на повърхността и пръска наоколо ситен чакъл. В същото време шумът се усили и тя осъзна, че това беше гъст рояк мухи, които бръмчаха и се блъскаха в лицето ѝ.

Маги се стресна от вида на мъжа, седнал на дивана. Възприятията ѝ се забавиха и деформираха, сякаш се намираще дълбоко под водата или пък сънуваше. Объркана, тя се зачуди защо човекът е облечен с толкова странен водолазен костюм – син, на петна, на места пропукан, на други съдран, и защо очите му бяха жълти и помътнели. После изведнъж започна да търси трескаво телефона си, изпусна го, но пръстите ѝ отказаха да ѝ се подчиняват и не искаха да го вдигнат от зацапания килим – беше осъзнала, че това не е никакъв костюм, а голото, подуто и гниещо тяло на един мъртъв от доста време човек.